

ת"פ 33172/01/17 - רשות שמורות הטבע נגד אשר מויאל - בעצמו

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 33172-01-17 רשות שמורות הטבע - תביעות נ' מויאל

בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם
בעניין: רשות שמורות הטבע ע"י עו"ד ניר פיינר

המאשימה

נגד

אשר מויאל - בעצמו

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע 2 עבירות של איסור נהיגה בחוף הים, עבירות לפי סעיפים 2 ו- 7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים התשנ"ז - 1997 (להלן: "החוק").

2. מעובדות כתב האישום אשר הוכחו עולה כי ביום 23/07/16 בשעה 19:35 וביום 08/10/16 בשעה 16:30, נהג הנאשם ברכב מסוג איסוזו מ.ר. 68-055-56, מדרום לגן הלאומי פלמחים ובחוף הים בפלמחים, בהתאמה, על רצועת קרקע במרחק של כ-64 מטרים וכ-43 מטרים, בהתאמה, מקו המים.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה עתר להרשעת הנאשם ולהטלת קנס שלא יפחת מ-15,000 ₪, התחייבות בסך 30,000 ₪ למשך 3 שנים, ולחילוט ההתחייבות הקיימת בעניינו של הנאשם בסך 5,000 ₪.

בטיעוניו הפנה לעברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל הרשעה בעבירה דומה בגינה נדון במסגרת ערעור לקנס בסך 3,000 ₪. עוד הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בביצוע העבירה, ולכך שהעונש הקודם אשר הוטל על הנאשם לא הרתיעו מלשוב ולבצע את אותה העבירה שוב.

ב"כ המאשימה טען כי בהתאם לפסיקה, אין זה המקרה לשקול אי הרשעת הנאשם בדיון, וכן הגיש את רישומו הפלילי של הנאשם, ההתחייבות עליה חתם, כתב אישום ופרוטוקול מתיקו הקודם של הנאשם, וכן פרוטוקול הדיון אשר התקיים בערעורו של הנאשם על אותו פסד דין.

4. הנאשם, אשר ייצג את עצמו במועד זה, עתר לזיכויו בשל טענת הגנה מן הצדק, ולחילופין לאי הרשעתו ולהטלת עונש מינימלי אשר יתאים לנסיבותיו החריגות של מקרה זה.

הנאשם טען כי יש להתחשב בהוצאות המשפט ובימי העבודה אשר החסיר בשל הימשכות ההליך, בנסיבות חייו ובמצבו הרפואי.

כמו כן, טען כי אין סכנה לציבור ואין אינטרס ציבורי באיסור הנהיגה באזור בו נהג לצורך פריקה, וזאת בשל היות החוף חוף לא מוכרז.

עוד טען כי מוכר כנכה בניידות, ומאחר ונכים היוורדים לחוף זה, אשר מציגים תו נכה, משוחררים לדרכם, אין לעשות הבחנה בין ירידה לחוף לצורכי בילוי לבין ירידה לחוף לצורכי פרנסה.

הנאשם אף טען להגנה מן הצדק, וזאת מאחר ולטענתו הרשות יכולה להתיר נסיעה בחוף לצורך מתן שירותים, ואי קבלת בקשותיו לעניין זה היא אשר "הפכה אותו לעבריין" ומהווה אף פגיעה בחופש העיסוק שלו מאחר וללא אישור זה לא יכול להמשיך בעבודתו.

הנאשם הוסיף וטען כי יש לחרוג לקולא ממתחם הענישה הנוהג מאחר ויש להשוות עניינו לגזירת דינם של נכים אחרים אשר ביצעו עבירה דומה, וכן כי העבירה הקודמת אשר ביצע נעברה לפני זמן רב, ואת העבירות הנוכחיות ביצע לאחר פציעתו ומתוך אמונה כי במצבו, מותר לו לעשות כן.

הנאשם הפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו וכן הציג פניותיו בעניין בקשת ההיתר.

קביעת מתחם העונש ההולם

5. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעיקרון ההלימה תוך בחינת הערך החברתי הנפגע, מידת הפגיעה בערך זה, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת.

6. במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע הוא שמירת הטבע והנחלתו לדורות הבאים, ומניעת פגיעה מקרית במבקרים בחופים.

7. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא ברף הבינוני, וזאת בשים לב לריבוי האירועים ולמרחק הקצר אליו הגיע הנאשם מקו החוף.

8. בעפ"ג 24676-02-14, אשר ניתן בעניינו של הנאשם ביום 27/03/14, בעבירה דומה, נקבע כי מתחם הענישה

בגין עבירה זו נע בין 2,000-5,000 ₪. שם דובר על אירוע אחד בלבד. משכך, במקרה דנן, בו עסקינן בשני אירועים של נהיגה בחוף ים, אני קובעת מתחם עונש הולם נע בין 4,000 ל- 10,000 ₪.

9. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרה או לקולא.

חריגה מהמתחם -שאלת ההרשעה בעניינו של הנאשם

10. כידוע, ככלל, נאשם בגיר אשר מודה בביצוע עבירה מורשע בדין. הרשעת נאשם בעבירה פלילית נועדה להעביר מסר להרתעת הציבור ולהרתעתו האישית באמצעות מתן גמול עונשי. רק במקרים חריגים, בהם יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עם הנאשם, דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה, ניתן להימנע מהרשעת הנאשם.

(ראו רע"פ 3852/14 זיסמן ואח' נגד מדינת ישראל)

בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21/8/1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית- על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

הימנעות מהרשעה תעשה תוך עריכת איזון בין שני השיקולים המרכזיים - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר רק במקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

11. במקרה המונח לפני שוכנעתי כי לא ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם.

12. סוג העבירה אומנם מאפשר לוותר על ההרשעה, אולם מאחר בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן ייגרם לנאשם נזק בעתיד.

(ראו רע"פ 9118/12 פריגין נגד מדינת ישראל)

מאחר ובמקרה המונח לפני לא הציג הנאשם כל ראיות לעניין זה, לא שוכנעתי כי הרשעת הנאשם תגרום לנזק קונקרטי בפרנסתו, ומשכך אין לבטל הרשעתו. זאת ועוד, טענותיו באשר להתעמרות גורמי שלטון ופגיעה בזכויות יסוד שלו, אינן מצדיקות במקרה זה סטייה מהמתחם ואפרט על כך בהמשך גזר הדין.

13. כבר בהכרעת הדין, ראו סעיף 19, ציינתי כי על אף שקבעתי כי הנאשם עונה להגדרת צו איסור נהיגה ברכב בחוף הים (נגישות לנכים) התשנ"ז- 1997, כ"נכה", אינני סבורה כי הוא נהנה מהסייג הקבוע בצו ביחס לאירועים

המפורטים בכתב האישום עליו נותן כיום את הדין, שכן מפירוט הראיות אשר פורטו בהכרעת הדין, וכפי שהנאשם אף העלה בטיעונו במסגרת הטיעונים לעונש, עולה כי הנאשם עשה שימוש בסייג שלא לצורך הנגשת החוף הציבורי לנכים אלא לצורך עשיית עסק.

עובדת היות הנאשם מוכר כנכה אין בה בכדי להעמידו במקום שונה בפני החוק ביחס לאזרחים שאינם מוכרים ככאלה, וכי אין להעניק לו יתרון, לצורך פרנסתו, בשל כך.

בשלב זה יש לציין כי על אף שהנאשם טען והציג מסמכים לפיהם פנה בבקשות להתיר לו כניסה עם רכב לאזור האסור, לא הציג הנאשם כל ראיה לכך שמיצה את ההליכים בעניין זה, לא הוצגו המענים אשר ניתנו לו, ולכן אין בטיעונו בכדי לבסס טענת הגנה מן הצדק. עוד יש לציין כי מאחר ולא ניתן אישור כאמור, על אף בקשותיו של הנאשם, וכל זאת בהתאם לטיעונו, אין לקבל טענתו כי סבר שהותר לו לנהוג במקום, ואין לחזקו על כך שעשה דין לעצמו, פעל כראות עיניו, ולא המתין לקבלת היתר כדן.

14. עיון בת/11 מעלה כי ביום 13/01/14 גזר בית המשפט באשקלון את דינו של הנאשם, במסגרת ת"פ 35517-01-13 בגין עבירה דומה, ולאחר שהתחשב מחד גיסא בשני אירועים נוספים בעברו של הנאשם, משנת 2011 ו-2012, ומאידך גיסא בנסיבותיו האישיות של הנאשם, הטיל עליו קנס בסך 1,000 ₪ וכן חתימה על התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא יעבור על עבירה זו במשך 3 שנים.

עיון בעפ"ג (באר שבע) 24676-02-14 (ת/12) מעלה כי לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים, הגיעו הצדדים להסדר לפיו הקנס ישולם, ובית המשפט קיבל הסדר זה. עם זאת, ראה בית המשפט לנכון להוסיף ולהעיר לחומרא את העובדה כי הנאשם חזר על עבירות דומות על אף שנקנס עליהן בעבר, כי העובדה כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך אינטרס כלכלי, לצורך עיסוקו, מהווה שיקול לחומרא מאחר ויש ליתן בשל כך משקל רב יותר לשיקול ההרתעה האישית. בית המשפט ציין כי אלמלא ההסדר בין הצדדים, ראוי היה להחמיר אף יותר עם הנאשם.

15. לאור המפורט, בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם, לעובדה כי גזר דין קודם בעניינו לא הרתיעו מלשוב ולבצע את העבירה, ולכך שעשה דין לעצמו. מצאתי לנכון כי אין להקל בדינו של הנאשם. עם כי אינני מתעלמת מנסיבותיו האישיות, כפי שהציג, מהזמן הממושך שחלף מאז ביצוע העבירה הוקדמת וכן ממצבו הכלכלי.

16. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. הנאשם ישלם קנס בסך 8,000 או 60 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון בתוך 30 יום מהיום.

2. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 20,000 ₪ להימנע במשך 3 שנים מביצוע העבירה בה

הורשע.

ההתחייבות חתם עוד היום. לא תחתם, ייאסר הנאשם ל- 7 ימים.

3. מורה על חילוט ההתחייבות בסך 5,000 ₪ עליה חתם הנאשם במסגרת ת"פ 35517-01-13 או 30 ימי מאסר תמורתה.

ההתחייבות תשולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון מיום 01/04/19.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו סיוון תשע"ח, 29 מאי 2018, בהעדר הצדדים.